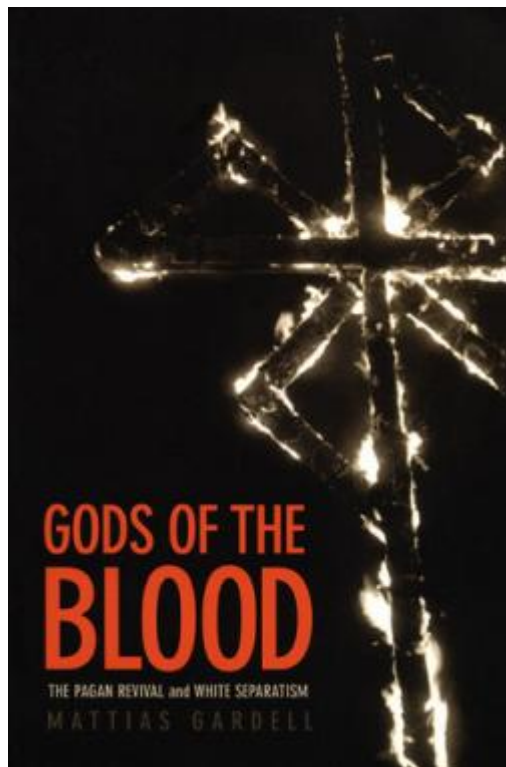

Autor: Robert S. Griffin

Mattias Gardell

Gods of the Blood: The Pagan Revival and White Separatism

(Bohové krve: Pohanský revival a bělošský separatismus)

Durham and London: Duke University Press, 2003, 446 str.

„Bohové krve, plod mnoha let rozsáhlého bádání včetně pozorování obřadů a shromáždění pohanů, jejich každodenních úkonů a činností“, začíná autor **Mattias Gardell**, „přinášejí jedinečné představení světa rasistického pohanství... Kromě uvedení do myšlenek, praktik a cílů rasově smýšlejících pohanů se tato studie také pokouší prozkoumat myšlenkový vesmír aktivistů a popsat sociální procesy, jejichž jsou produktem“. Tento ambiciózní příslib se profesorovi komparativní religionistiky na **Uppsalské univerzitě** Gardellovi daří plnit ve velkém stylu. Jeho dílo je podloženo důsledným bádáním. Gardell nejen že navázal přímé kontakty, ale také zdá se přečetl veškerou dostupnou literaturu. Rozsáhlá bibliografie, včetně mnoha vyloženě obskurních publikací – přinejmenším do roku 2000, kdy zřejmě vznikl rukopis – je pro zájemce o další informace učiněným pokladem.

Gardell se do křížku s materií pouští vyzbrojen prvotřídním intelektem a v knize jasně ukazuje, že se dokáže efektivně vypořádat s nuancemi i četnými odbočkami a neztratit přitom zřetel ze svého cíle, tj. definitivního myšlenkového celku, což čtenář, nucený během dlouhých let přečíst tolik druhořadé literatury na téma bělošského rasového povědomí, jistě

přivítá s povděkem. Udrží si také přijatelný odstup od konformity, blahosklonné povýšenosti a napomínavého postoje typických pro současný diskurz univerzitních akademiků zabývajících se touto oblastí. Gardell také zdůrazňuje, že v jeho knize je označení „rasista“ oproštěno od svých běžných morálních konotací. Bílí rasisté vidí mezi rasami nejen fyzické, ale také mentální a morální odlišnosti. Rasa tak podle nich znamená podstatně více než jen barvu pleti a ovlivňuje také vnitřní podstatu, která se v praxi přetavuje do sklonů žít určitým způsobem života. **Tento rasistický náhled, podotýká Gardell, nemusí vést nutně k závěrům o inherentní nadřazenosti bílé rasy, i když často ústí v přesvědčení o vhodnosti odděleného soužití rasových skupin.** Řada bílých rasistů však skutečně věří v rasovou nadřazenost bělochů, především ve vztahu k černochům, což může vést k (mírnému až silnému) odmítání a opovržení ostatními rasami, stejně jako nepřátelství a nenásilné i násilné agresivitě. Gardell v knize pomáhá čtenářům zdržet se unáhlených závěrů o rasistických běloších, které se většina lidí naučila dělat: bělošští rasisté jsou „k dostání v mnoha různých velikostech“. Až na pár výjimek se Gardell vystříhal mnohými upřednostňovaného termínu „bělošský rasismus“, což považuji za šťastný krok: nemusí tak totiž neustále vysvětlovat, proč někde užívá „rasista“ a v jiném kontextu zase „racialista“, díky čemuž se může nerušeně věnovat popisu, rozboru a výkladu.

Přestože je sám Evropan, soustředí se Gardell na osobnosti a události ve Spojených státech. Notnou chvíli mu trvá, než se dostane k samotnému pohanství, když první dvě kapitoly, až po stranu 136 (drobným písmem), věnuje dějinám amerického rasového aktivismu: kapitola první „*The Transforming Landscapes of American Racism*“ (Mění se tvář amerického rasismu) a druhá „*The Smorgasbord of the Revolutionary White-Racist Counterculture*“ (Pestrá směsice revoluční bělošské rasové kontrakultury). Zde čtenářům překládá v zásadě standardní vyprávění o „radikálním extremismu“, ale i tady autor odvádí dobrou práci a sotva vlastně čeká cokoli jiného od libovolného autora na obou stranách Atlantiku, který vyrostl po válce a byl vystaven působení škol, médií, politiků atd. Čteme tak o Jimu Crowvi a Klanu, Randym Weaverovi a Oklahoma City, „podvodníku“ Fredu Leuchterovi, kterak seškrabuje ze zdí nacistických vyhlazovacích táborů důkazy, že tam skutečně fungovaly vražedné plynové komory i „reakčním extremistovi“ Patovi Buchananovi. Zmíněn je i protižidovský rozměr: např. tvrzení revolucionáře a dnes vězně (mezitím ve vězení zemřel, pozn. DP) Davida Lanea, že židovští intelektuálové a aktivisté šíří „-ismy“ jako humanismus, komunismus, egalitarismus či feminismus k „pokroucení myšlení důvěřivých bělošských mas“. Jednou z postav tohoto expoé, jejíž neomalená upřímnost mi padla do oka, je chlapík, který si říkal „Ryker“ a který už v roce 1994 vyhlásil: „Nestojíme o znavené a chudé, kteří chtějí svobodně vydechnout. Chceme tvrdé, silné, houževnaté, myslitele, vzdělance... Lidi jako byli naši předkové.“

Posledních několik stran druhé kapitoly je předzvěstí kapitoly třetí pojednávající o bělošském rasovém pohanství dvěma krátkými medailonky mužů, o nichž shodou okolností vím, že byli blízkými přáteli, Bena Klassena a Williama Pierce. Obrazoborecký Klassen označoval křesťanství za „židovský konstrukt vytvořený s cílem zničit duševní rovnováhu bělošských Nežidů, aby se tak snáze zřekli svých skutečných zodpovědností“. Chápal toto náboženství jako sbírku „sebevražedných doporučení“ bělochům milovat své nepřátele či nastavovat druhou tvář. Křesťanství podle něj hlásá „naprosto zvrácený přístup k životu a přírodě.“ Tato

teologie „masového šílenství“ je založena na „pověrečné víře v nadpřirozené bubáky na nebi včetně nejvyššího bubáka“ a „absurdních teoriích o posmrtném životě“. Klassen zavrhoval představu bohů, démonů, duchů, duší, nebe i pekla coby „nesmysl“. Sám pak pro bělochy chtěl racionální náboženství, které „soustředí naše myšlenky a energii do tohoto života – jediného, jaký kdy poznáme“. Mluvil o náboženství, které podporuje a vybízí člověka k dosažení a udržení „zdravé mysli ve zdravém těle ve zdravé společnosti ve zdravém prostředí“. Chtěl tedy národ, který „neuctívá nic a nikoho“, ale své činy opírá o přírodní zákony a rasovou loajalitu. Běloši podle něj potřebují náboženství vedoucí k „zachování, pozvednutí a expanzi bílé rasy“. Klassenovo „zlaté pravidlo“ by se tak dalo shrnout jako „Čiň bílé rase to, co jí bude prospěšné.“

William Pierce přišel s, Gardellovými slovy, „vědeckým náboženstvím“ – kosmoteismem, které nahrazuje mimosvětské křesťanství přírodním náboženstvím, soustředícím se na tento svět. Kosmoteismus podle Gardella říká, že:

Člověk je součástí přírody a podléhá přírodním zákonům, z nichž na prvním místě stojí zákon nerovnosti a přirozeného výběru. Účelem člověka tedy je skrze různé fáze evoluce dosáhnout božství... Různé rasy se nacházejí na odlišných úrovních evoluce, v čele s nadřazenými bělochy. Dějiny pak jsou pokračováním obecnějšího evolučního vývoje, což lze plně docenit pouze z rasové perspektivy.

Zájemcům o hlubší proniknutí do Piercových myšlenek doporučuji kapitolu „Kosmoteismus“ ze své knihy o tomto muži *The Fame of a Dead Man's Deeds*, 1] kde je zařazují do panteistického (tedy v kontrastu k monoteistickému a humanistickému) nábožensko-filozofického rámce.

Druhou kapitolu uzavírá a zbytek knihy uvozuje Gardell slovy, že podle pohanů je „návrat k předkřesťanské pohanské tradici [severní Evropy před rokem 1000 n.l.] aktem duchovní emancipace a předejrou k rasové obrodě a znovunastolení árijské nezávislosti“. Jakkoliv se i v těchto dvou úvodních kapitolách dařilo autorovi udržovat mou pozornost, někteří čtenáři možná raději přeletí úvod, přeskočí první dvě kapitoly a začnou s důkladným čtením teprve u kapitoly tři.

Od třetí kapitoly se *Bohové krve* věnují nejrozličnějším soudobým projevům pohanství a jeho severských, germánských a keltských kořenů. Do první kategorie spadají Ásatrú, odinismus (nazývaný také germánským jménem wotanismus) a wicca. Wotanismus nabývá konotace Gardellem označované jako „válečná stezka (bělošské rasové) revoluční politiky“, přestože se věci mají poněkud složitěji a i tady je lépe vyhnout se až příliš snadným nálepkám. Na rozdíl od křesťanství nejsou tato náboženství univerzalistická, ale kmenová a rasová; náboženství krve. Ve svých cílech a praxi kladou důraz na vzájemnou závislost člověka a přírody a vedou k osobní seberealizaci a rasové i etnické integritě. Místo nábožné úcty a sebezapření zdůrazňují pozitivní vnímání sebe sama (self-affirmace) a vyjádření a v zásadě pozitivně nahlíží i na sexualitu a rozkoš. Typicky tato náboženství upřednostňují „tvrdé“ ctnosti před

těmi „měkkými“, jako jsou soucit nebo starost o druhé. Mezi „vznešené ctnosti“ Ásatrú se tak například počítají odvaha, čest, pravda, věrnost, kázeň, příčinnost a soběstačnost. Jako pohanské praktiky Gardell uvádí, často s exotickými jmény: **sejd**, šamanská cesta, útsittningy a bloty. Za méně esoterické činnosti lze považovat saunování, studium severských dějin a folklóru, ruční práce jako tkaní či kovářství, organický jídelníček, lidovou hudbu, jógu, kontemplaci či procházky lesem.

Pohanství je plné božstev i obrazů, které se ovšem dají vykládat různě: jako antropomorfní bohové, jungovské archetypy, přírodní živly, filozofické zásady, metafory či lidské vlastnosti, které je třeba rozpoznat a projevit. Nejsou inherentně „dobré“ nebo „zlé“, ale mohou být v závislosti na kontextu jedno i druhé, obojí nebo ani jedno. Nestojí však odděleně, nadřazeně a nedostupně, aby byly uctívány, obávány a poslouchány. Pohanská božstva jsou tady s námi, v nás, více imanentní než transcendentní. Je tu jednooký Ódin, bůh magie, extáze, moudrosti, básnictví, kultury, písma a vítězství. Nepřemožitelný válečník Thor pak je personifikovanou nezkrotnou silou a Ódinova manželka Frigg bohyně mateřství, odvahy, oddanosti, sexuality a ženské síly. Njord, Frey a Freya jsou bohové plodnosti, erotična, sexuality, rozkoše a vnitřního klidu. Světový strom Yggdrasil zastupuje přírodu, lidský život coby její nedílnou součást a cyklus zrození, smrti a znovuzrození.

Gardell ve své knize popisuje desítky jednotlivých postav a blíže si představit dvě z nich, zástupce odlišných generací i náhledů na svět, by mohlo být užitečným přístupem k této záplavě informací. **Else Christensenová** (1913–2005) proslula jako „pramáti“ rasového odinismu. Narodila se v Dánsku a po válce se i se svým mužem odstěhovali do Kanady. Po jeho smrti dlouhá léta žila v obytném karavanu v Britské Kolumbii. Mnozí jí připisují popularizaci mnoha pojmů přijímaných odinisty a přívrženci Ásatrú, včetně jungovské interpretace severských božstev jako rasových archetypů. Podle Gardella dospěla Christensenová k závěru, že:

Hlubokým nahlédnutím do rasového nevědomí, pod klamný nátěr vnuceného křesťanství, nalezneme moudrost našich předkřesťanských předků, které dnes říkáme odinismus a která vyjadřuje podstatu našeho lidu na morální a náboženské úrovni... Hlavním zdrojem odinismu je biologie; jeho genezí pak naše rasa a kodifikací jeho zásad naše geny. Coby instinktivní náboženský impulz našich lidí ztělesňuje odinismus odvěké skutečnosti, v prvé řadě neúprosnou změnu a mnohotvářnost boje proti našim nepřátelům a za naplnění našeho osudu.

Christensenová vyzývala k vytvoření decentralizované společnosti založené na dobrovolné spolupráci svobodných Árijců. „Seberealizace lze dosáhnout jedině v rasově a etnicky spřízněném společenství“, tvrdila. Odinismus podle ní nezávisí na planosti myšlenky bělošské nadřazenosti, ale na uznání rozmanitosti přírody, včetně různých lidských skupin a pomáhá lidem dosáhnout harmonie s kosmickými silami a Matkou Zemí. Gardell dodává, že na rozdíl obezřetnějšího přístupu Christensenové většina dnešních odinistů otevřeně vyznává bělošskou nadřazenost v oblasti inteligence, civilizačních úspěchů a čestného chování. O

separaci od ostatních ras usilují především proto, aby předešli umenšení, které podle jejich soudu kráčí ruku v ruce se zaplavením ostatními rasami.

Christensenová kladla důraz i na ekologické smýšlení a návrat k přírodě coby lék na podle ní ze řetězu utržený materialismus, konzumerismus a vykořisťování přírodního prostředí i zvířat. Naši severští praotcové podle ní žili v jednotě s přírodou včetně ostatních živých tvorů a ctili ji, což je v ostrém kontrastu s odcizením od přírody, mrzačením země a špatným zacházením se zvířaty, v naší době tak běžnými. Christensenová předkládá vizi čistého rasového organismu s čistou myslí i tělem, žijícím v důvěrném spojení s čistým a neznečištěným ekologickým systémem.

V 70. letech minulého století narozený **Nathan Pett** (který později **svoje názory zavrhnul** – pozn. DP) naproti tomu ztělesňuje zběsilejší tvář moderního pohanství a ideál Fenriho. Ten je v severské mytologii zrůdným zplozencem nevlastního Ódinova bratra Lokiho. Býval zpodobňován jako vlk. Fenri se podle legend vyrval z trpaslíky vyrobených řetězů, která ho poutala, aby se stal ztělesněním bezuzdné síly a zuřivosti. Pro Petta je Fenri odpoutanou rasovou čistou barbarskou nenávisť: „U mnoha lidí kolem sebe vidím hořící Fenriho oči.“

Američtí běloši se podle Petta musejí ujmout svého prvorozeneckého práva. Říká, že, naši předkové žili a vzkvétali na půdě, na níž ovšem my musíme vznést svůj vlastní nárok: „Země od zmrzlé aljašské tundry až po mysy Nového Skotska, od prosluněné jižní Kalifornie až po jižní břehy Floridy jsou naší domovinou.“ Pett volá po nesmiřitelné válce proti americkému establishmentu a coby taktiku navrhuje vytvoření malých osad bělochů žijících odděleně od škodlivého působení společnosti, kde by vychovávali „zdravé pohanské děti v přirozeném prostředí daleko od znečištění a státních škol“.

Sice nevím, kolik bělochů je připraveno vzdát se svých zaměstnání a městských životů a odejít na venkov za svými rasovými bratry, ale nemálo jich jistě je připravených stáhnout se ze svého života. Různými způsoby se mohou tam, kde se právě nacházejí, snažit přestat se podílet na programu škodlivém jejich rase a začít konat, vše na co přijdou, za tímto cílem - ať už se to týká vzdělávání, konzumace médií, politiky, osobních vztahů, práce, okolí jejich domova, vlastně každé oblasti jejich životů.

A hádám že nemálo současných bělochů se s tou částí Pettovy argumentace, která hovoří o zuřivosti a vzteku, dokáže ztotožnit. Dnešní mladí běloši a bělošky jsou ve školách a univerzitách po celé Americe indoktrinováni podle zásad „multikulturalismu“ a „diverzity“, aby se z nich stali lidé, kteří **nenávidí vlastní rasu**, cítí za ni vinu a k ostatním jsou poddajní a podřízení. Zatím své ponížení snášejí s pasivním podvolením se. Musíme se však ptát, jestli přece jen nepříjde den, kdy Fenriové osvobodí ze řetězu a roztrhají své užvaněné krotitele na kusy.

Gardellova kniha *Gods of Blood* zpochybňuje představu, že západní dědictví se rovná křesťanství, které je pro bělochy nejpřirozenějším a nejvýrazněji povznášejícím náboženským projevem. Nemohu si při tom nevzpomenout na kapitulu z *The Fame of a Dead Man's Deeds*

o Williamu Gayleym Simpsonovi. 2] Lidé evropského původu podle Simpsona potřebují své vlastní náboženství, které souzní s tím nejlepším z naší minulosti i požadavky kladenými současností. Volal tak po „skutečně našem a vlastním“ náboženství, z něhož „vytryskne nové porozumění životu, nová víra a nová kázeň ve všech oblastech života, osobního i sociálního, pro každého muže, ženu a dítě, od shora dolů, od nejnižšího po nejvyšší“. Představoval si:

... Bibli která podepírá naše ideály a tradice, zaznamenává naše působivé úspěchy a triumfy, příběhy našich světců a hrdinů, varování našich velkých a moudrých mužů, vizi našich nadějí, snů a cílů sahajících až daleko do naší budoucnosti. Bude to Kniha života nikoliv chudých a slabých či pokorných, ale silných a zdatných, kteří vládou nad sebou samými činí ze svých životů něco krásnějšího tělem i duší ... Bude to jejich dětská ukolébavka i bitevní píseň, zrcadlo do jejich duše vznášející se nad bezednými hlubinami s orlím okem upřeným na vzdálené obzory. Bude to nanejvýš povznášející a pozitivní kniha lidu odhodlaného dosáhnout za každou cenu výšin svého potenciálu, který by raději zanikl, než by ustoupil jinému a poddal se jeho vůli.

Proč nemůže být Aristoteles naším Mojžíšem, ptá se Simpson a Homér nebo některá z islandských ság naším Exodem a Soudci? Proč by nemohli Dante nebo Goethe zaujmout Jobovo místo? Proč by nemohl Blake nahradit Zjevení sv. Jana a Shakespeare knihu Kazatel? A proč by Žalmy nemohly nahradit skutky těch z nás, v dávné minulosti i vzdálené budoucnosti, jejichž životy budou pro naši kolektivní duši největší inspirací?

Skutečně - proč ne?

Poznámky:

1] Robert S. Griffin, *The Fame of a Dead Man's Deeds: An Up-Close Portrait of White Nationalist William Pierce* (Bloomington, IN: FirstBooks Library, 2001), s. 184–204.

2] Ibid., 252–265.

Recenze Roberta S. Griffina *The Religion of Ethnic Kinship* vyšla v časopise *The Occidental Quarterly* roč. 7 č. 1 (jaro 2007).